

takže nemůže nestranně hájiti zájmy dětí, což prý jest jen k jejich škodě. Může tudíž býti otec manželských dětí rozhodnutím soudu o osobě opatrovníka k činu a o jeho zmocnění k vedení exekuce ve svých právech přímo dotčen, jest ho proto považovati za účastníka řízení (§ 6 cit. zák.) a nelze mu důsledkem toho odepříti oprávnění k rekursu (§ 37 cit. zák.), jakž se stalo napadeným usnesením. Bude proto na rekursním soudu, aby o rekursech znovu rozhodl, nehledě k svému odmítavému důvodu.

Čís. 13334.

Byl-li konkurs prohlášen před 1. srpnem 1931, jest otázku, do které třídy konkursních věřitelů patří pohledávka, posuzovati podle konkursního řádu ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák.

Ustanovení čl. X. zákona ze dne 27. března 1931 čís. 64 sb. z. a n., že konkursy, které byly prohlášeny přede dnem, kterého nabude nový zákon účinnosti, jest skončiti podle dosavadních předpisů, vztahuje se na všechny předpisy dosavadního zákona ať již povahy formální nebo materiální.

(Rozh. ze dne 1. března 1934, Rv II 975/33.)

Žalobce domáhal se na správci konkursní podstaty zjištění, že žalovaný jest povinen zaplatiti žalobci 50.000 Kč a že tuto pohledávku jest zařaditi do I. třídy konkursních věřitelů. Zažalovanou pohledávku odůvodňoval žalobce tím, že byl zaměstnán v úpadcově podniku, že předal úpadci při vstupu do jeho služeb vysvědčení, jež se však u úpadce ztratila. Procesní soud první stolice vyhověl žalobě potud, že zjistil, že žalovaný jest povinen zaplatiti žalobci 50.000 Kč a že tato pohledávka náleží do III. třídy konkursních věřitelů. Důvody: Za ústního jednání uznala žalovaná strana zažalovanou pohledávku co do výše, avšak jen ve III. třídě konk. věřitelů. Podle čl. XIV uvoz. zák. ze dne 27. března 1931 čís. 64 sb. z. a n. nabývá tento zákon až na výši vyrovnací kvoty účinnosti teprve za tři měsíce po vyhlášení, t. j. 1. srpna 1931. Jest zjištěno, že konkurs byl vyhlášen dne 26. května 1931. Je proto rozhodný pro tento případ konkursní řád ze dne 10. prosince 1914 čís. 337 ř. zák., nikoliv § 54 nového zákona, který zařazuje do I. třídy jakékoliv pohledávky úpadcových zaměstnanců z poměru služebního, a podle § 51 odst. (2) starého konk. řádu náležejí do I. třídy pohledávky úpadcových zaměstnanců jen ze služebních platů, za který však nárok na náhradu škody i při nejširším výkladu pokládati nelze. Že žalovaná strana služební poměr předčasně zrušila, žalobce netvrdí a nemůže proto z toho důvodu žádati náhradu, která by ovšem náležela do I. třídy. Odvolací soud k odvolání žalobce napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Platný konkursní řád nerozpoznává ve čl. X uvoz. zák. mezi řízením a materiálními předpisy, nýbrž jasně stanoví, že konkursy, zahájené přede dnem začátku účinnosti nového konkursního řádu jest skončiti podle starého konkursního řádu. Tomu jest rozuměti tak, že se zařazení pohledávek jednotlivých věřitelů má díti podle před-

pisů starého konkursního řádu, a to nejen co do řízení, nýbrž i co do materiálních účinků, jež řízením tím oprávněného a povinného stíhají. Kdyby byl chtěl zákon ustanoviti něco jiného, pokud jde o materiální účinky řízení, byl by to zajisté výslovně uvedl. Poněvadž se tak nestalo, posoudil první soud správně věc po stránce právní zjistiť, že zažalovaná pohledávka nenáleží do I., nýbrž do III. třídy konkursních věřitelů.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nižší soudy správně seznaly, že otázku, do které třídy konkursních věřitelů patří žalobcova pohledávka, jest posuzovati podle předpisů konkursního řádu ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák., poněvadž konkurs byl prohlášen dne 26. května 1931, tedy před působností nového konkursního řádu ze dne 27. března 1931 čís. 64 sb. z. a n., a nejde o žádný z výjimečných případů čl. X uvozovacího zákona k tomuto konkursnímu řádu. Právě-li zákon v tomto článku, že konkursy, které byly prohlášeny přede dnem, kterého nabude nový zákon účinnosti (tedy před 1. srpnem 1931 [čl. XIV uvoz. zák.] . . .), jest skončiti podle dosavadních předpisů, jest tím rozuměti všechny předpisy, ať již povahy formální nebo materiální, an zákon v té příčině nerozpoznává.

Čís. 13335.

Vyživovací zákon ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931.

K nároku podle § 2 zák. se nevyhledává, by mezi osobou k výživě povinnou a osobou jí blízkou, již koná práce, byl výslovně smluven a skutečně trval námezdní poměr.

(Rozh. ze dne 1. března 1934, Rv II 110/34.)

Nezletilému žalobci byla povolena exekuce zabavením a přikázáním k vybrání mzdy, předpokládané podle § 2 vyživ. zák., kterou má ne-manželský otec žalobcův u žalované, své manželky. Ježto žalovaná nic nezaplatila, domáhala se žalobkyně na ní zaplacení dospělé mzdy. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby, zjistiť, že manžel žalované je duší podniku žalované, že obstarává nákup, shání po obcích zákazníky, zkrátka vykonává všechny práce, zejména práce vyžadující odborné znalosti, jež obchod žalované přináší, a že obchod ten odborně zapracovanou silou dřevařskou nutně vyžaduje a že mzda, kterou taková síla by si zasloužila, činí měsíčně 800 až 1.000 Kč, a to celoročně.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Odvolací soud neposoudil věc právně mylně, uznáv žalobní nárok za odůvodněný podle ustanovení § 2 zákona ze dne 16. prosince 1930